

Na osnovu člana 61a Zakona o porezu na dobit pravnih lica ("Službeni glasnik RS", br. 25/01, 80/02, 80/02 - dr. zakon, 43/03, 84/04, 18/10, 101/11, 119/12 i 47/13),

Ministar finansija i privrede donosi

Pravilnik o transfernim cenama i metodama koje se po principu "van dohvata ruke" primenjuju kod utvrđivanja cene transakcija među povezanim licima

Pravilnik je objavljen u "Službenom glasniku RS", br. 61/2013 od 12.7.2013. godine, a stupio je na snagu 13.7.2013. godine.

Član 1.

Ovim pravilnikom bliže se uređuje forma i sadržina dokumentacije o transfernim cenama, izbor i način primene metode po principu "van dohvata ruke" kod utvrđivanja cene transakcija među povezanim licima, kao i način utvrđivanja osnovice za obračun amortizacije stalnog sredstva nabavljenog iz transakcije sa povezanim licem, a u skladu sa članom 10a i čl. 59. do 61. Zakona o porezu na dobit pravnih lica ("Službeni glasnik RS", br. 25/01, 80/02, 80/02 - dr. zakon, 43/03, 84/04, 18/10, 101/11, 119/12 i 47/13 - u daljem tekstu: Zakon).

Član 2.

Poreski obveznik (u daljem tekstu: obveznik) uz poreski bilans podnosi dokumentaciju o transfernim cenama u formi izveštaja.

Dokumentacija iz stava 1. ovog člana naročito sadrži:

- 1) analizu grupe povezanih lica kojoj pripada obveznik;
- 2) analizu delatnosti;
- 3) funkcionalnu analizu;
- 4) izbor metoda za proveru usklađenosti transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke";
- 5) zaključak;
- 6) priloge.

Obveznik nije dužan da uz dokumentaciju iz stava 1. ovog člana podnosi posebnu dokumentaciju koja se odnosi na pojedinačne transakcije i odnose između društava unutar grupe.

Dodatna dokumentacija iz stava 3. ovog člana podnosi se na zahtev nadležnog poreskog organa.

Član 3.

Analiza grupe povezanih lica kojoj pripada poreski obveznik naročito uključuje:

- 1) opis privredne delatnosti (privrednih delatnosti) u kojoj grupa povezanih lica posluje;
- 2) organizaciona i pravna struktura grupe, uključujući akcionare, istorijat i opšte finansijske podatke;
- 3) opšti opis poslovanja i poslovne politike grupe, posebno ističući eventualne promene poslovne politike u odnosu na prethodni poreski period;
- 4) opšte informacije o obvezniku: istorijat, vlasnička i organizaciona struktura, pregled finansijskog poslovanja, poslovna politika, ključni poslovni činioци;
- 5) osnovne podatke o povezanim licima - članovima grupe, sa kojima obveznik ima transakcije koje su obuhvaćene obavezom iskazivanja transfernih cena i njihove usklađenosti sa principom "van dohvata ruke".

Obveznik je dužan da navede sva lica koja su sa njim povezana u smislu člana 59. Zakona, kao i da definiše način na koji je utvrdio povezanost sa konkretnim licem.

Član 4.

Obveznik priprema opis svih delatnosti u kojima posluje, bez obzira na to koju je delatnost definisao kao pretežnu, što naročito uključuje:

- 1) definisanje i klasifikaciju delatnosti;
- 2) informacije o tržišnim uslovima u obveznikovoj delatnosti: opšti pregled tržišnih uslova, pregled posebnih zakonskih propisa ukoliko postoje, pregled tržišnog učešća, pregled glavnih konkurenata, dobavljača i kupaca;
- 3) opis činilaca koji imaju uticaj na određivanje cena u okviru pojedine delatnosti, kao i na profitabilnost privrednih društava koja se bave odgovarajućom delatnošću;
- 4) definisanje rizika koji se javljaju u vezi sa poslovanjem u konkretnoj delatnosti.

Izuzetno, obveznik nije dužan da priprema analizu delatnosti iz stava 1. ovog člana, ukoliko takvu delatnost nije definisao kao pretežnu delatnost i ukoliko po osnovu obavljanja te delatnosti ostvaruje manje od 10% svojih ukupnih prihoda.

Član 5.

Obveznik je dužan da detaljno opiše i definiše transakcije sa povezanim licima.

Dokumentacija iz stava 1. ovog člana naročito uključuje:

- 1) podatke o vrstama transakcija sa pojedinačnim povezanim licima (definisanje vrsta transakcija, njihov opis, da li su zaključeni ugovori u pisanoj formi, najvažniji elementi zaključenih ugovora, postoji li mogućnost da se svaka transakcija posmatra pojedinačno, obrazloženje razloga za primenu objedinjenog ili razložnog pristupa iz člana 60. stav 4. Zakona);
- 2) opis preuzetih aktivnosti (u daljem tekstu: funkcija) i rizika, kao i angažovanih sredstava u transakcijama iz tačke 1) ovog stava;
- 3) opis odlučujućih činilaca koji su uticali na određivanje cena u transakcijama sa povezanim licima;
- 4) utvrđivanje suštinskog ekonomskog položaja poreskog obveznika u transakcijama iz tačke 1) ovog stava;
- 5) opis planiranog razvoja poslovnih odnosa i politika transfernih cena sa povezanim licima.

Član 6.

Obveznik opisuje odlučujuće razloge za donošenje zaključka koja metoda za proveru usklađenosti transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke" u najvećoj meri odgovara okolnostima pod kojima su pojedine transakcije izvršene.

U skladu sa utvrđenim metodom obveznik definiše uporedive transakcije ili uporediva nepovezana

privredna društva na osnovu kojih je utvrdio cenu ili raspon cena u skladu sa principom "van dohvata ruke", ukoliko ne može da koristi interne (sopstvene) podatke o uporedivim transakcijama. Prilikom odabira uporedivih nepovezanih privrednih društava i uporedivih transakcija, obveznik prvenstveno koristi podatke koji se odnose na Republiku Srbiju. Ukoliko na ovaj način nije moguće utvrditi uporedive podatke, analiza se može proširiti i na druge države, s tim da se ima u vidu uporedivost uslova poslovanja na tržištima tih država i tržišta Republike Srbije.

Član 7.

Obveznik u zaključku utvrđuje da li su cene u transakcijama sa pojedinačnim povezanim licima u skladu sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke" ili je neophodno vršiti njihove korekcije u skladu sa izabranim metodom za proveru usklađenosti transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke".

Član 8.

Obveznik daje pregled podataka koje je koristio za utvrđivanje cene po principu "van dohvata ruke" ili raspona cena utvrđenih po principu "van dohvata ruke" u skladu sa izabranom metodom za proveru usklađenosti transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke", a posebno informacije o uporedivim domaćim ili inostranim transakcijama, odnosno društvima.

Član 9.

Usklađenost cena obveznika u transakcijama sa povezanim licima sa cenama, odnosno rasponom cena koje su utvrđene primenom metoda za proveru usklađenosti transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke" nadležni poreski organ proverava prema dokumentaciji koju je u skladu sa ovim pravilnikom dostavio obveznik.

Nadležni poreski organ može zahtevati dodatnu dokumentaciju od obveznika u slučaju da utvrdi da dokumentacija obveznika nije dovoljna za proveru usklađenosti transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke" u transakcijama obveznika sa pojedinačnim povezanim licem.

U pogledu zahteva iz stava 2. ovog člana nadležni poreski organ će imati u vidu troškove koji se nameću obvezniku u pogledu pripreme dodatne dokumentacije i mogućnosti poreskog obveznika da obezbedi dodatnu dokumentaciju.

Nadležni poreski organ ostavlja primeren rok poreskom obvezniku za dostavu dodatne dokumentacije.

Ukoliko u postupku kontrole nadležni poreski organ utvrdi da dokumentacija o transfernim cenama koju je dostavio poreski obveznik nije pripremljena na način koji pruža adekvatnu osnovu za utvrđivanje usklađenosti transfernih cena obveznika sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke", poreski organ može i bez upućivanja zahteva za dopunu dokumentacije da pristupi samostalnoj izradi, odnosno dopuni dokumentacije o transfernim cenama primenjujući odredbe ovog pravilnika.

Član 10.

Obveznik je dužan da izabere najprimereniju metodu utvrđivanja cene transakcija po principu "van dohvata ruke" za analizu transfernih cena, odnosno metodu koja najbolje odgovara okolnostima svakog konkretnog slučaja.

Izbor metode se zasniva na analizi činjenica pri čemu je potrebno sagledati:

- 1) prirodu transakcija koje su predmet analize;
- 2) dostupnost i pouzdanost podataka za analizu;
- 3) stepen uporedivosti između transakcija obavljenih po transfernim cenama sa transakcijama koje se obavljaju sa ili između nepovezanih lica kada se ove transakcije koriste za proveru usklađenosti transfernih cena obveznika sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke";
- 4) primerenost korišćenja finansijskih podataka nepovezanih lica za analizu usklađenosti transfernih

cena po pojedinim vrstama transakcija koje obveznik obavlja sa povezanim licima;

5) prirodu i pouzdanost pretpostavki.

Za potrebe primene ovog pravilnika pod izrazom nepovezano lice smatra se ono lice koje nema povezanih lica u smislu člana 59. Zakona.

Član 11.

Metoda za analizu transfernih cena se bira na nivou vrste transakcije.

U pojedinim slučajevima moguće je korišćenje kombinacije nekoliko metoda.

Svaki izabrani metod mora biti praktično primenljiv i mora za krajnji efekat imati razumnu procenu rezultata u skladu sa principom "van dohvata ruke".

Član 12.

Metoda uporedive cene na tržištu poredi cenu proizvoda ili usluge u transakcijama između povezanih lica sa cenom proizvoda ili usluge u transakcijama između nepovezanih lica, pri čemu se transakcije koje se poredе obavljaju pod uporedivim okolnostima.

Metoda uporedive cene na tržištu se primenjuje kada:

1) obveznik pruža uslugu ili prodaje proizvod u sličnim količinama, na sličnim tržištima i po sličnim uslovima povezanim i nepovezanim licima (interna uporediva cena);

2) nepovezano lice pruža uslugu ili prodaje proizvod u sličnim količinama, na sličnim tržištima i po sličnim uslovima (eksterna uporediva cena), pod uslovom da su javno dostupni podaci kojima je moguće utvrditi uslove pod kojima se ova transakcija odvija;

3) obveznik prima uslugu ili kupuje proizvod u sličnim količinama, na sličnim tržištima i po sličnim uslovima od povezanih i nepovezanih lica (interna uporediva cena);

4) nepovezano lice prima uslugu ili kupuje proizvod u sličnim količinama, na sličnim tržištima i po sličnim uslovima (eksterna uporediva cena), pod uslovom da su javno dostupni podaci kojima je moguće utvrditi uslove pod kojima se ova transakcija odvija.

Član 13.

Najznačajniji faktori uporedivosti za potrebe primene metode uporedive cene na tržištu su:

1) sličnost predmeta transakcije;

2) ugovorni uslovi;

3) ekonomski, odnosno tržišni uslovi.

Član 14.

Transakcija se može smatrati uporedivom iako postoje razlike u odnosu na transakciju koja se obavlja po transfernim cenama ukoliko:

1) razlike između transakcija koje se poredе mogu biti pouzdano kvantifikovane ili su takve da ne mogu bitno uticati na cenu, i

2) mogu biti sprovedena razumna usklađivanja kako bi se eliminisale razlike.

Član 15.

Metoda preprodajne cene polazi od cene po kojoj se proizvod prodaje nepovezanom licu, koja se umanjuje za uporedivu bruto maržu kako bi se utvrdila cena po principu "van dohvata ruke" za isti proizvod koji je nabavljen od povezanog lica.

Bruto marža utvrđuje se na sledeći način:

$$\text{Bruto marža} = \frac{\text{Prihod od prodaje - Nabavna vrednost prodane robe}}{\text{Prihod od prodaje}}$$

Član 16.

Kao uporedivu bruto maržu moguće je koristiti:

- 1) bruto maržu ostvarenu od strane obveznika ili članice grupe, u uporedivoj transakciji sa nepovezanim licem (interna uporediva marža), ili
- 2) bruto maržu ostvarenu od strane nepovezanih lica u uporedivoj transakciji (eksterna uporediva marža).

Obveznik koristi podatke o bruto maržama članice grupe iz stava 1. tačka 1) ovog člana ukoliko su mu podaci o ovim maržama dostupni.

Član 17.

Ukoliko transakcije nisu uporedive u potpunosti i ukoliko razlike imaju materijalne efekte na cenu, obveznik treba da sprovede usklađivanja kako bi se eliminisao uticaj razlika. Ukoliko su funkcije, rizici i imovina u kontrolisanoj i nekontrolisanoj transakciji uporedivi u značajnoj meri, metoda preprodajne cene će omogućiti pouzdaniju procenu rezultata u skladu sa principom "van dohvata ruke".

Metoda preprodajne cene je najprihvatljivija u transakcijama u kojima trgovac - prodavac neposredno dodaje relativno malu vrednost proizvodima. Ukoliko je proizvodima koji se distribuiraju dodata veća vrednost kroz funkcije koje obavlja prodavac, pouzdanost primene metoda preprodajne cene se umanjuje.

Osim okolnosti navedenih u st. 1. i 2. ovog člana, prilikom analize uporedivosti transakcija potrebno je imati u vidu i elemente uporedivosti određene članom 13. ovog pravilnika.

Član 18.

Interne uporedive preprodajne marže imaju prednost u odnosu na eksterne preprodajne marže.

Ukoliko nema uslova za primenu interne uporedive marže, utvrđuje se tržišni raspon preprodajne marže u skladu sa pravilima za utvrđivanje tržišnog raspona u slučaju primene metode transakcione marže.

Član 19.

Metoda cene koštanja uvećane za uobičajenu zaradu polazi od troškova koji nastaju u vezi sa transakcijom (prodaja dobara ili pružanja usluga) na koje se dodaje bruto marža u zavisnosti od funkcija koje se vrše, rizika koji se snose i imovine koja se koristi.

Član 20.

Za potrebe primene metode cene koštanja uvećane za uobičajenu zaradu kao uporedivu bruto maržu moguće je koristiti:

- 1) bruto maržu ostvarenu od strane obveznika ili članice grupe, u uporedivoj transakciji sa nepovezanim licem (interna uporediva marža), ili
- 2) bruto maržu ostvarenu od strane nepovezanih lica u uporedivoj transakciji (eksterna uporediva marža).

Obveznik koristi podatke o bruto maržama članica grupe iz stava 1. tačka 1) ovog člana ukoliko su mu podaci o ovim maržama dostupni.

U pogledu uporedivosti transakcija shodno se primenjuje član 13. ovog pravilnika.

Član 21.

Za potrebe primene metoda zasnovanih na troškovnoj osnovi, razlikuju se sledeće kategorije troškova:

- 1) direktni troškovi (npr. troškovi sirovina);
- 2) indirektni troškovi (npr. troškovi održavanja);
- 3) operativni troškovi (npr. troškovi prodaje, administrativni troškovi).

Metoda cene koštanja uvećane za uobičajenu zaradu primenjuje se na direktne i indirektne troškove proizvodnje ili pružanja usluga.

Član 22.

Da bi se transakcije smatrale uporedivim, troškovna osnova, na koju se dodaje marža mora biti utvrđena na isti način u transakciji iz koje je proistekla transferna cena i transakciji sa nepovezanim licem, odnosno između nepovezanih lica, uzimajući u obzir funkcije, rizike i korišćenu imovinu. U slučaju da postoje razlike u troškovnoj osnovi, uporedivost se može postići usklađivanjima koja su primerena u konkretnom slučaju.

Član 23.

Istorijski troškovi, direktni i indirektni, variraju kroz periode, pa se prilikom utvrđivanja troškovne osnovice može koristiti prosečna vrednost ovih troškova za određeni period. Prosečna vrednost troškova može se primenjivati i u slučaju određivanja troškovne osnovice za grupu proizvoda i ostalih grupisanja koja su neophodna u cilju postizanja veće uporedivosti.

Član 24.

Interne bruto marže imaju prednost u odnosu na eksterne bruto marže.

Ukoliko nema uslova za primenu interne bruto marže, utvrđuje se tržišni raspon bruto marže u skladu sa pravilima za utvrđivanje tržišnog raspona u slučaju primene metode transakcione neto marže.

Za potrebe utvrđivanja raspona bruto marže, kod uporedivih društava bruto marža se utvrđuje po sledećoj formuli:

$$\text{Bruto marža} = \frac{\text{Prihod od prodaje proizvoda ili usluga} - \text{Cena koštanja proizvoda ili usluga}}{\text{Cena koštanja proizvoda ili usluga}}$$

Član 25.

Prilikom primene metode transakcione neto marže upoređuju se neto profitne marže koje obveznik ostvaruje u transakcijama sa povezanim licima sa neto profitnim maržama koje su ostvarene u sličnim transakcijama sa nepovezanim licima, odnosno između nepovezanih lica.

Transkacione neto marže predstavljaju odnos neto operativne dobiti prema odgovarajućoj osnovici koja može predstavljati iznos operativnih troškova, operativnih prihoda ili sredstava. Izuzetno, kod pojedinih oblika transakcione neto marže može se koristiti odnos ukupne dobiti prema operativnim troškovima ("berry" pokazatelj).

Prilikom utvrđivanja transakcione neto marže koju ostvaruje obveznik u transakciji iz koje je proistekla transferna cena, po pravilu, u obzir se uzimaju samo oni operativni prihodi i operativni rashodi koji se direktno ili indirektno odnose na tu transakciju, i to u meri u kojoj su doprineli ostvarivanju neto dobiti u toj transakciji.

Član 26.

Transakciona neto marža koju obveznik ostvaruje u transakciji sa povezanim licem upoređuje se sa transakcionom neto maržom koju ostvaruju nepovezana lica koja se pretežno bave sličnim transakcijama, i to primenom statističkog metoda kojim se neto marže u transakcijama između nepovezanih lica dele na kvartile (prvi kvartil, medijan - drugi kvartil, treći kvartil).

Podaci koji su ispod prvog kvartila predstavljaju minimum analiziranog skupa podataka, a podaci koji su iznad trećeg kvartila predstavljaju maksimum analiziranog skupa podataka.

Transakcione neto marže između nepovezanih lica utvrđuju se kao ponderisani neto prosek ostvarenih transakcionih neto marži u periodu od tri do pet godina, s tim da završna godina navedenog perioda treba da bude ona godina za koju su dostupni neophodni finansijski podaci u bazama javno dostupnih podataka koje obveznik koristi.

Tržišni raspon transakcionih neto marži predstavljaju neto marže koje se nalaze u rasponu od prvog do trećeg kvartila (interkvartilni raspon).

Član 27.

Obveznici bi, u zavisnosti od okolnosti slučaja, prvenstveno trebalo da koriste sledeće transakcione neto marže:

- 1) operativna dobit u odnosu na prodaju, koja se izračunava po sledećoj formuli:

$$\text{Transakciona neto marža} = \frac{\text{Neto dobit}}{\text{Prihodi od prodaje}} \times 100$$

pri čemu je ovaj oblik transakcione neto marže posebno primenljiv za transakcije nabavke dobara od povezanih lica u cilju prodaje nepovezanim licima;

- 2) operativna dobit u odnosu na operativne troškove, koja se izračunava po sledećoj formuli:

$$\text{Transakciona neto marža} = \frac{\text{Neto dobit}}{\text{Operativni troškovi}} \times 100$$

pri čemu je ovaj oblik transakcione neto marže posebno pogodan za transakcije u kojima obveznik pruža usluge ili obavlja proizvodne aktivnosti;

- 3) operativna dobit u odnosu na imovinu, koja se izračunava po sledećoj formuli:

$$\text{Transakciona neto marža} = \frac{\text{Neto dobit}}{\text{Poslovna imovina}} \times 100$$

pri čemu se ovaj oblik transakcione neto marže može koristiti kod proizvodnih aktivnosti koje zahtevaju značajno angažovanje sredstava, kao i u slučaju kapitalno intenzivnih finansijskih aktivnosti. Pod poslovnom imovinom podrazumeva se: zemljište, građevinski objekti, postrojenja, oprema, nematerijalna imovina (know-how, patentni), zalihe, potraživanja od kupaca (umanjena za obaveze prema dobavljačima);

- 4) "berry" pokazatelj, kao oblik transakcione neto marže utvrđuje se primenom sledeće formule:

$$\text{Transakciona neto marža} = \frac{\text{Ukupna dobit}}{\text{Operativni troškovi}} \times 100$$

pri čemu je primena ovog oblika transakcione neto marže pogodna za analizu posredničkih aktivnosti.

Odredbe stava 1. ovog člana su instruktivne i obveznik može da primenjuje i druge neto transakcione marže, odnosno da konkretnoj transakciji prilagodi način primene transakcionih neto marži iz stava 1. ovog člana, ali u tom slučaju mora da pruži detaljno obrazloženje takvog pristupa u dokumentaciji o transfernim cenama.

Član 28.

Primena metoda podele dobiti posebno se preporučuje u sledećim slučajevima:

1) aktivnosti povezanih lica su objedinjene na način koji znatno otežava posebnu analizu pojedinačnih transakcija između njih; ili

2) postojanje vredne intelektualne i jedinstvene intelektualne svojine onemogućava pronalaženje uporedivih podataka koji bi omogućili da svako povezano lice zasebno analizira usklađenost svojih transfernih cena sa cenama utvrđenim po principu "van dohvata ruke".

Član 29.

Prilikom primene metode podele dobiti potrebno je:

1) utvrditi ukupan iznos dobiti koju ostvaruju povezana lica po osnovu transakcije koja se kontroliše. Po pravilu, utvrđuje se iznos operativne dobiti koja nastaje kao rezultat transakcije koja se kontroliše, odnosno ne uzimaju se u obzir finansijski troškovi i troškovi poreza na dobit. Izuzetno, u opravdanim slučajevima, može se utvrđivati i iznos ukupne dobiti koja nastaje po osnovu kontrolisane transakcije;

2) podeliti dobit ostvarenu po osnovu kontrolisane transakcije na pojedinačna povezana lica koja učestvuju u kontrolisanoj transakciji u skladu sa principom "van dohvata ruke".

Član 30.

Zavisno od konkretnih okolnosti kontrolisane transakcije podela dobiti u skladu sa principom "van dohvata ruke" na povezana lica koja učestvuju u kontrolisanoj transakciji utvrđuje se:

1) analizom doprinosa sticanju profita u kontrolisanoj transakciji koji nastaju po osnovu rutinskih aktivnosti, upotrebe sredstava i preuzimanja rizika. Kada za sticanje profita u kontrolisanoj transakciji posedovanje posebne intelektualne svojine nije od većeg značaja, za podelu dobiti nastale po osnovu transakcije između povezanih lica neće biti potrebno obavljati dodatne analize;

2) alokacijom dobiti koja prevazilazi iznos dobiti koju bi nepovezana lica u transakciji koja je uporediva sa kontrolisanom transakcijom ostvarili nakon alokacije dobiti po osnovu rutinskih aktivnosti, upotrebe sredstava i preuzimanja rizika - rezidualna analiza.

Član 31.

U zaključku dokumentacije o transfernim cenama obveznik prvo utvrđuje iznos korekcije transfernih cena za svaku pojedinačnu transakciju sa pojedinačnim povezanim licem, odnosno za svaku vrstu transakcije sa pojedinačnim povezanim licem u skladu sa članom 60. st. 5. do 7. Zakona.

Sabiranjem iznosa korekcija iz stava 1. ovog člana obveznik utvrđuje ukupan iznos korekcije transfernih cena po osnovu transakcija sa pojedinačnim povezanim licem.

U skladu sa članom 60. stav 8. Zakona obveznik ima pravo da ukupan iznos korekcije transfernih cena po osnovu transakcija sa pojedinačnim povezanim licem iz stava 2. ovog člana umanjí za:

1) iznos negativne razlike između prihoda po osnovu transakcije sa tim pojedinačnim povezanim licem po ceni utvrđenoj primenom principa "van dohvata ruke" i prihoda po osnovu te transakcije po transfernoj ceni, ili

2) iznos negativne razlike između rashoda po osnovu transakcije sa tim pojedinačnim povezanim licem po transfernoj ceni i rashoda po osnovu te transakcije po ceni utvrđenoj primenom principa "van dohvata ruke".

Za potrebe primene stava 3. ovog člana, kada je kod određivanja cene transakcije po principu "van dohvata ruke" određen njen raspon:

1) smatra se da se transferna cena te transakcije ne razlikuje od njene cene po principu "van dohvata ruke" ukoliko se vrednost transferne cene nalazi u okviru tog raspona;

2) cena po principu "van dohvata ruke" jednaka je središnjoj vrednosti utvrđenog raspona kada se transferna cena nalazi izvan utvrđenog raspona.

Iznos umanjenja korekcije transfernih cena iz stava 3. ovog člana ne može biti veći od iznosa korekcije transfernih cena iz stava 2. ovog člana.

Po umanjenju iznosa korekcije transfernih cena po osnovu transakcija sa pojedinačnim povezanim licem iz stava 3. ovog člana obveznik utvrđuje konačan iznos korekcije transfernih cena po osnovu transakcija sa pojedinačnim povezanim licem.

Obveznik uključuje u poresku osnovicu zbir konačnih korekcija transfernih cena po osnovu transakcija sa svim pojedinačnim povezanim licima iz stava 6. ovog člana.

Član 32.

Ovaj pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom glasniku Republike Srbije".

Broj 110-00-284/2013-04

U Beogradu, 5. jula 2013. godine

Ministar,

Mladan Dinkić, s.r.